

Sygn.

akt VIII C 1251/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. D. (1)

przeciwko R. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. J. na rzecz powódki M. D. (1) kwotę 1.195,42 zł (tysiąc sto dziewięćdziesiąt pięć złotych i czterdzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 listopada 2010 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. znosi wzajemnie koszty procesu między stronami.

Sygn. akt VIII C 1251/12

UZASADNIENIE

Powódka M. D. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego R. J. kwoty 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 listopada 2010 r. Uzasadniając powództwo, podała, że w dniu 8 lipca 2010 r. zawarła z pozwanym umowę, na podstawie której pozwany zobowiązał się dostarczyć i zamontować 7 okien połaciowych. W dniu 15 lipca 2010 r. montaż okien zakończył się, ale powódka zakwestionowała prawidłowość wykonania umowy, wskazując na niewłaściwe docięcie blachodachówki oraz fartuchów ołowianych, które może skutkować zalewaniem mieszkania. W dniu 12 sierpnia 2010 r. powódka skierowała do pozwanego reklamację w formie telefonicznej i mailowej, po czym na dzień 25 września 2010 r. ustalono termin naprawy. Ekipa montażowa jednak nie pojawiła się u powódki, a ona została poinformowana, że naprawa nie zostanie dokonana. Ponieważ, pomimo skierowanego w dniu 15 października 2010 r. pisemnego wezwania, pozwany nie dokonał naprawy, powódka domaga się kwoty 5.000 zł tytułem obniżenia ceny o koszt doprowadzenia okien do stanu zgodnego z umową.

W dniu 13 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwany w sprzecznie zarzuca, że powódka odebrała towar i usługę montażu bez zastrzeżeń, co oznacza, że wiedziała o wadach w chwili odbioru. Podniósł ponadto, że powódka utraciła uprawnienia z art. 8 ustawy o

sprzedaży konsumenckiej wskutek niezawiadomienia pozwanego o wadach w terminie 2 miesięcy. Zarzucił również, że podwykonawcy przeprowadzili wizję i zaproponowali usunięcie wad przez nieodpłatne poprawienie montażu okien wraz z częściową wymianą pokrycia dachu, ale powódka nie przyjęła oferty naprawy, żądając wymiany całego pokrycia dachu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lipca 2010 r. pozwany R. J., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...) .H.U (...), zawarł z powódką M. D. (1) umowę, na podstawie której zobowiązał się sprzedać powódce siedem okien dachowych i zamontować je w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w C.. Pozwana zobowiązała się zaś zapłacić na rzecz powoda łączną kwotę 9.500 zł tytułem ceny sprzedaży okien oraz wynagrodzenia za ich montaż.

(dowód: umowa, k. 10)

W dniu 8 lipca 2010 r. powódka dokonała na rachunek bankowy powoda przelewu kwoty 7.250 zł tytułem zaliczki.

(dowód: - potwierdzenie przelewu, k. 20,

- faktura VAT z 8 lipca 2010 r., k. 22)

W dniu 15 lipca 2010 r. powódka zapłaciła powodowi pozostałą kwotę 2.250 zł.

(dowód: - dowód wpłaty, k. 19,

- faktura VAT z 15 lipca 2010 r., k. 21)

Uiszczona tytułem zaliczki kwota 7.250 zł stanowiła cenę sprzedaży okien, natomiast pozostała suma (2.250 zł) miała stanowić wynagrodzenie za montaż okien.

(bezsporne)

W dniu 17 lipca 2010 r. zatrudnieni przez pozwanego podwykonawcy - J. R. i T. M. - rozpoczęli montaż okien w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w C..

(dowód: - zeznania świadka K. K.,

- zeznania świadka M. D. (2),

- zeznania świadka J. R..)

Tego samego dnia powódka oraz T. M. podpisali protokół odbioru robót, stwierdzając, że dokonano odbioru montażu stolarki budowlanej dającego podstawę do całkowitego rozliczenia finansowego wynagrodzenia za przedmiot umowy z dnia 8 lipca 2010r.

(dowód: protokół odbioru robót, k. 63)

Montaż okien został ostatecznie zakończony w dniu 19 lipca 2010 r.

Podczas trwania prac związanych montażem okien nie byli obecni syn powódki – M. D. (2) oraz jej synowa – K. K.. Po przyjeździe stwierdzili, że okna nie zostały zamontowane prawidłowo. Skontaktowali się z podwykonawcami, którzy po upływie około tygodnia przyjechali i przyznali, że wykonane prace należy poprawić.

(dowód: - zeznania świadka K. K.,

- zeznania świadka M. D. (2),

- zeznania świadka J. R..)

Pomimo kilku kolejnych rozmów telefonicznych z podwykonawcami, nie udało się ustalić z nimi terminu wykonania prac poprawkowych. Dlatego K. K. i M. D. (2) skontaktowali się telefonicznie z pozwanym, informując go o nieprawidłowym zamontowaniu okien.

W dniu 12 sierpnia 2010 r. o godzinie 21.13 K. K. przesłała pozwanemu wiadomość elektroniczną, dołączając fotografie ukazujące sposób montażu okien.

(dowód: - wydruk wiadomości elektronicznej z załącznikami, k. 41-44,

- zeznania świadka K. K.,

- zeznania świadka M. D. (2).)

W przeprowadzonej następnego dnia rozmowie telefonicznej z K. K. pozwany przyznał, że prace nie zostały wykonane prawidłowo. Pomimo zapewnienia, że montaż okien zostanie poprawiony, do połowy października 2010 r. żaden z podwykonawców nie przyjechał, aby usunąć zgłoszone niezgodności z umową.

(dowód: - zeznania świadka K. K.,

- zeznania świadka M. D. (2).)

Pismem z dnia 15 października 2010 r. (wysłanym w tym samym dniu) powódka, powołując się na art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, wezwała pozwanego do doprowadzenia zamontowanych okien połaciowych do stanu zgodnego z umową przez wymianę blachodachówki oraz naprawę lub wymianę uszkodzonych fartuchów przy kółkach uszczelniających – w terminie 14 dni od otrzymania pisma.

Powódka oświadczyła przy tym, że w wypadku bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu, wzywa pozwanego do zapłaty w terminie 30 dni kwoty 5.000 zł z tytułu obniżenia ceny w trybie art. 8 ust. 4 ustawy o sprzedaży konsumenckiej.

(dowód: pismo powódki z 15 października 2010 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 23-25)

Pozwany nie ustosunkował się do powyższego wezwania w terminie 14 dni, ani nie wykonał żadnych prac zmierzających do doprowadzenia montażu okien do stanu zgodnego z umową.

(bezsporne)

Zakres robót budowlanych koniecznych do należytego zamontowania okien połaciowych nabytych przez powódkę od pozwanego obejmuje:

- wykonanie obróbek blacharskich wszystkich okien,
- zabezpieczenie antykorozyjne blachodachówki w miejscach cięć,
- naprawę uszkodzonych fartuchów przez podklejenie taśmą wulkanizacyjną.

Kosztorysowa wartość opisanych robót wynosi 1.195,42 zł brutto. Stanowi ona około 20-25 % kosztorysowej wartości robót, które były potrzebne do montażu okien połaciowych nabytych przez powódkę.

Zakres robót koniecznych do wymiany całej blachodachówki na budynku mieszkalnym obejmuje natomiast:

- rozebranie pokrycia starej blachodachówki wraz z obróbkami,

- demontaż kominków,
- prostowanie więźby dachowej przez jej poziomowanie,
- pokrycie dachu nową blachodachówką,
- wykonanie obróbek blacharskich,
- montaż kominków,
- wykonanie obróbek blacharskich okien połaciowych i wyłazu dachowego.

Kosztorysowa wartość opisanych prac wynosi 20.698,14 zł brutto.

(dowód: pisemne opinie biegłego sądowego z zakresu budownictwa A. R. oraz ustne wyjaśnienia do opinii, k. 127-140, 168-169, 174-183, 216-217)

Sąd pominął dowód z zeznań świadka T. M., albowiem upłynął oznaczony przez Sąd termin, po upływie którego dowód miał być przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowodowałoby to zwłoki w postępowaniu (art. 242 k.p.c.). Kierowana do świadka korespondencja nie była podejmowana, a pozwany, który wniósł o przeprowadzenie dowodu, nie wskazał innego adresu, tak aby wezwanie świadka do sądu było możliwe (art. 259 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w części na uwzględnienie.

Łącząca strony umowa z dnia 8 lipca 2010 r. zawierała elementy dwóch umów nazwanych, a mianowicie umowy sprzedaży oraz umowy o dzieło. Pozwany zobowiązał się bowiem za zapłatą ceny przenieść na rzecz powódki własność okien dachowych, co stanowiło przedmiotowo istotne elementy umowy sprzedaży (art. 535 § 1 k.c.), a za zapłatą wynagrodzenia zobowiązał się do wykonania dzieła polegającego na montażu okien, co stanowiło przedmiotowo istotne elementy umowy o dzieło (art. 627 k.c.). Ze względu na znaczny nakład pracy potrzebnej do zamontowania okien oraz uzgodnienie przez strony dodatkowego wynagrodzenia za owe czynności nie można bowiem uznać, że montaż okien stanowił jedynie jeden z elementów umowy sprzedaży. Ponieważ pozwany zawarł umowę w ramach działalności swojego przedsiębiorstwa, a powódka nabyła towar (okna) w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą, do oceny skutków prawnych czynności prawnych podejmowanych przez strony zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm. – dalej „u.sp.k.”), zarówno w odniesieniu do umowy sprzedaży (art. 1 ust. 1 u.sp.k.), jak i w odniesieniu do umowy o dzieło (art. 6271 k.c.).

Sąd uznał, że na podstawie przepisów powołanej ustawy (art. 8 ust. 1 i 4 u.sp.k.) powódka miała prawo żądać obniżenia wynagrodzenia za wykonane dzieło (montaż okien), gdyż było ono niezgodne z umową.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że brak było podstaw do przyjęcia, iż odpowiedzialność pozwanego za niezgodność wykonanego dzieła z umową jest w niniejszej sprawie wyłączona na podstawie art. 7 u.sp.k. Nietrafny był bowiem zarzut, że skoro powódka odebrała dzieło bez zastrzeżeń, to wiedziała bądź powinna była wiedzieć o niezgodności tego dzieła z umową. W ocenie Sądu, nie można wymagać od konsumenta, nie mającego fachowej wiedzy, aby na pierwszy rzut oka potrafił stwierdzić czy okna zostały zamontowane w sposób należyty, a w szczególności zgodny ze sztuką budowlaną. Obiektywną trudność w ocenie prawidłowości montażu okien potwierdza choćby ujawniona w toku procesu rozbieżność stanowisk obu stron w tym zakresie. Fakt odebrania dzieła bez zastrzeżeń nie pozbawia zaś zamawiającego prawa do kwestionowania w przyszłości prawidłowości wykonania dzieła (zwłaszcza, że w niniejszej sprawie powódka podpisała protokół odbioru przed faktycznym zakończeniem prac). Sporządzenie protokołu odbioru służy bowiem przede wszystkim określeniu chwili oddania dzieła, a więc ustaleniu momentu wymagalności roszczenia o wynagrodzenie, które należy się przyjmującemu zamówienie (art. 642 § 1 k.c.).

Niesłuszne były również twierdzenia pozwanego, że powódka zaniechała zawiadomienia go o niezgodności dzieła z umową przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności, tracąc tym samym uprawnienia przewidziane w art. 8 u.sp.k. (art. 9 ust. 1 u.sp.k.). Nie budzi bowiem wątpliwości, że obowiązujące przepisy nie wymagają, aby zawiadomienie o niezgodności towaru (dzieła) z umową było dokonane w określonej w formie, w szczególności na piśmie. Z dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika zaś, że już przed upływem miesiąca od zakończenia montażu okien pozwany został poinformowany (ustnie oraz drogą elektroniczną) o dostrzeżonych nieprawidłowościach. Skierowane do pozwanego pismo powódki z dnia 15 października 2010 r. nie stanowiło zaś zawiadomienia, o którym mowa w art. 9 ust. 1 u.sp.k., a jedynie żądanie doprowadzenia dzieła (montażu okien) do stanu zgodnego z umową, a więc służyło realizacji uprawnień z art. 8 ust. 1 u.sp.k.

Ponieważ powódka nie przedstawiła dowodu doręczenia pisma z dnia 15 października 2010 r., kierując się doświadczeniem życiowym, Sąd przyjął, że zostało ono doręczone adresatowi (pozwanemu) w terminie 7 dni od chwili wysłania. Nie budzi zaś wątpliwości, że w ciągu 14 dni, licząc od momentu otrzymania pisma, pozwany nie ustosunkował się do żądania naprawy, a zatem uważać należy, iż uznał je za uzasadnione (art. 8 ust. 3 u.sp.k.). Tym samym pozwany utracił prawo kwestionowania w toku niniejszego procesu twierdzeń powódki, że dzieło (montaż okien) było niezgodne z umową.

Bezsporne było również, że pozwany nie wykonał żadnych prac doprowadzających montaż okien do właściwego stanu. Pozwany nie zdołał przy tym dowieść, że powódka odmówiła przyjęcia oferty naprawy. W tej sytuacji, zgodnie z art. 8 ust. 4 u.sp.k., powódka mogła żądać obniżenia ceny (wynagrodzenia).

Przewidując w art. 8 ust. 4 u.sp.k., że kupujący ma prawo domagania się stosownego obniżenia ceny, ustawodawca nie określił w jaki sposób uprawnienie to powinno zostać zrealizowane. Należy mieć zatem na względzie, że celem roszczenia o obniżenie ceny jest doprowadzenie do stanu ekwiwalentności wzajemnych świadczeń stron umowy. Chodzi o uzyskanie sytuacji, w której zapłacona cena (wynagrodzenie) odpowiadać będzie rzeczywistej wartości towaru (dzieła) otrzymanego przez konsumenta. Na taki sposób realizacji omawianego roszczenia wprost wskazano w innych obowiązujących przepisach prawnych. Zgodnie bowiem z art. 560 § 3 k.c., obniżenie ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej powinno nastąpić w takim stosunku, w jakim wartość rzeczy wolnej od wad pozostaje do jej wartości obliczonej z uwzględnieniem istniejących wad. Natomiast w myśl art. 50 Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzonej w Wiedniu dnia 11 kwietnia 1980 r. (Dz. U. z dnia 13 maja 1997 r., Nr 45, poz. 286), obniżenie ceny towaru z powodu braku zgodności z umową następuje proporcjonalnie do różnicy między wartością rzeczywiście dostarczonego towaru w chwili dostawy a wartością, jaką miałyby w tej chwili towar odpowiadający umowie.

Dochodząc roszczenia z tytułu obniżenia ceny (wynagrodzenia za wykonanie dzieła) powódka nie mogła zatem domagać się wyższej sumy niż ustalona przez strony cena (wynagrodzenie za wykonanie dzieła). Niewątpliwie na zapłaconą pozwanemu przez powódkę sumę 9.500 zł składała się cena za sprzedane okna oraz wynagrodzenie za dzieło (montaż tych okien). Skoro zaś niezgodność z umową dotyczyła jedynie sposobu montażu okien, to obniżeniu mogło podlegać jedynie wynagrodzenie za dzieło. Powódka, formułując żądanie, w żaden sposób nie określiła jaka była wysokość tego wynagrodzenia. Z twierdzeń pozwanego, którym powódka nie zaprzeczyła, a tym bardziej nie potrafiła ich podważyć, wynika, że wynagrodzenie wynosiło 2.250 zł (suma pozostała do zapłaty po wpłaceniu zaliczki). Sąd ustalił zatem wskazaną wartość wynagrodzenia jako bezsporną (art. 229 i 230 k.p.c.). Roszczenie o obniżenie ceny (wynagrodzenia za dzieło) powinno było zatem zmierzać do zmniejszenia wskazanej kwoty, tak aby była ona adekwatna do wartości oddanego dzieła (montażu okien).

Opierając się na ustalonych w sprawie okolicznościach, w związku z brakiem innych obiektywnych kryteriów ustalenia wartości wadliwie wykonanego dzieła (nienależycie przeprowadzonego montażu okien), za właściwe Sąd uznał obniżenie ceny o wartość prac niezbędnych do poprawienia montażu okien połaciowych (1.195,42 zł). Wartość tych prac Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego, który w sposób logiczny i konsekwentny wyjaśnił jakie prace są potrzebne do dokonania naprawy. Strony procesu nie przedstawiły zaś żadnych argumentów, które mogłyby wskazywać, że

sporządzona opinia jest nierzetelna, sprzeczna z logiką czy niezrozumiała. Działając w zaufaniu do fachowej wiedzy i doświadczenia biegłego, Sąd zaakceptował jego wnioski.

Na uwzględnienie nie mogły zasługiwać zarzuty formułowane przez powódkę przy okazji sporządzenia opinii przez biegłego, aby uwzględnić fakt występowania zacieków wody wynikających z nieszczelności okien oraz fakt zmniejszenia się wartości budynku w związku z niestarannym (szpecącym wyglądem dachu) docięciem blachy. Roszczenie o obniżenie ceny nie ma bowiem charakteru odszkodowawczego, gdyż nie ma służyć naprawieniu szkody. Z podobnych przyczyn Sąd doszedł także do wniosku, że brak jest podstaw, aby przy realizacji roszczenia o obniżenie ceny uwzględnić koszty wymiany pokrycia dachowego, uznając ostatecznie, iż ewentualna potrzeba dokonania takich czynności nie miałyby na celu należytego zamontowania okien, lecz usunięcie ewentualnych szkód spowodowanych wadliwym wykonaniem montażu. Tym bardziej, że ustalony koszt wymiany pokrycia dachowego przekraczał wielokrotnie koszt samego montażu. Rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie o odszkodowawczej odpowiedzialności kontraktowej pozwanego wynikającej z nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.) byłoby zaś niedopuszczalne. Powołując się w sposób jednoznaczny na roszczenie o obniżenie ceny z art. 8 ust. 4 u.sp.k., powódka wyznaczyła bowiem przedmiot żądania, co do którego Sąd mógł w niniejszej sprawie wyrokować (art. 321 § 1 k.p.c.).

Z wymienionych względów Sąd uznał, że należne pozwanemu wynagrodzenie należy obniżyć jedynie o wartość prac niezbędnych do poprawienia montażu okien (doprowadzenia montażu do stanu zgodnego z umową). Zwrotu wartości wszystkich innych kosztów powstałych w związku z nienależycie przeprowadzonym montażem okien powódka mogłaby zaś dochodzić jedynie na podstawie art. 471 k.c. Z tej przyczyny Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z dalszej opinii biegłego w celu ustalenia kosztów wymiany uszkodzonych fartuchów, skoro wcześniej biegły rzeczowo wyjaśnił, że wystarczająca jest ich naprawa przez podklejenie taśmą wulkanizacyjną. Poza tym trudno byłoby zaakceptować pogląd, że wynagrodzenie pozwanego za montaż okien powinno zostać obniżone w jeszcze większym rozmiarze. Ustalona wartość niezbędnych prac poprawkowych (1.195,42 zł) stanowi bowiem ponad połowę ustalonego przez strony wynagrodzenia, a jak już wyżej wyjaśniono celem roszczenia o obniżenie ceny (wynagrodzenia) jest jedynie przywrócenie ekwiwalentności wzajemnych świadczeń stron umowy.

Częściowo uwzględnieniu podlegało również żądanie zasądzenia odsetek ustawowych. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał na względzie, że powódka wystąpiła z żądaniem obniżenia ceny pismem z dnia 15 października 2010 r., w którym roszczenie to zgłosiła na wypadek niedokonania naprawy przez pozwanego, wyznaczając mu przy tym termin 30 dni na zapłatę. Jak już wyżej wskazano, ze względu na brak dowodu doręczenia pisma, należy przyjąć, że trafiło ono do adresata (pозwanego) w ciągu 7 dni (tj. 22 października 2010 r.). Termin na spełnienie świadczenia (zwrot odpowiedniej części wynagrodzenia) upływał więc pozwanemu w dniu 21 listopada 2010 r. i dopiero od dnia następnego pozostawał on w opóźnieniu. Dlatego też, od tej daty Sąd zasądził na rzecz powódki odsetki ustawowe.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punktach I i II sentencji wyroku.

Poniesione przez powódkę koszty wyniosły 1.717 zł i obejmowały opłatę od pozwu w wysokości 100 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity – Dz.U. z 2013 r., poz. 490), opłatę skarbową do pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczkę na wydatki w kwocie 1.000 zł. Koszty pozwanego niezbędne do celowej obrony wynosiły zaś 600 zł, obejmując w całości wynagrodzenie radcy prawnego. W ocenie Sądu nie było podstaw przy tym do przyznania wynagrodzenia pełnomocnikom w stawce wyższej niż minimalna. Niniejsza sprawa nie uzasadniała bowiem zwiększonego nakładu pracy w stosunku do innych spraw tego rodzaju (§ 2 ust. 1 rozporządzenia). Mając na względzie, że powództwo zostało uwzględnione w około 1/4 części, zauważyć należy, iż koszty faktycznie poniesione przez każdą ze stron zasadniczo odpowiadały proporcjom w jakim strony powinny ponieść koszty w stosunku do

ostatecznego wyniku sprawy (powódka powinna była ponieść 3/4 wszystkich kosztów, a pozwany powinien był ponieść 1/4 wszystkich kosztów). Dlatego też, na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. Sąd zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami.